

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Angela De Fulginio, In Qvo Ostenditur Nobis vera via qua
possumus sequi vestigia nostri Redemptoris**

Angela <de Fulginio>

Parisiis, 1598

c. 53. Qualiter anima spiritualiter hospitatur & recipit dominum intra se.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43716

quod Deus in animam veniat. 221
qua tristitia; statim recordans il-
larum lætitarum, nullo modo
conturbor. Tot autem alij modi
sunt, quibus cognoscit anima
quod Deus sit in ea; quod nullo
modo possem omnes dicere &
enarrare.

Quinquagesimum tertium capitulum.
Qualiter anima spiritualiter hospita-
tatur & recipit Dominum intra se.

IN omnibus prædictis modis
cognoscit anima Deum in se
venisse. Sed adhuc nihil diximus
quomodo hospitatur eum, & to-
tum quod diximus est valde mi-
nus quàm sit illud quando ani-
ma cognoscit, quod ipsa hospita-
ta est peregrinum. Tunc enim
quando anima est hospitata per-
eigrinum, venit in tantam cog-
nitionem bonitatis Dei infinitæ,
quod quandoque quando fui
reducta in me, cognoui certissi-
mè quod illi qui magis sentiunt
de Deo, minus præsumunt loqui.

K iij

222 *Qualiter anima spiritualiter*
de Deo: quia eo ipso quod sentiunt de ipso illo infinito & indicibili, loqui de Deo minus præsumunt, reputantes in comparatione quicquid dicunt, nec dicere possunt, quasi nihil. Vnde si aliquis prædicator diuinorum intelligeret, sicut & ego quandoq; intellexi: nihil sciret dicere, neque præsumeret loqui de Deo aliquid, immo obmutesceret & taceret. In tantum enim superat intellectum, & omnia quæ aliquo modo cogitari, vel dici, vel æstimari possunt, quod perfectè eius bonitas explicari non potest. Hoc autem non accidit, quod anima perdiderit aliquem sensum corporis, vel quod anima corpus dimiserit, sed percipit illa absque sensibus, vnde ita homo videns per intellectum, illa efficaciter in tanto stupore videt in comparatione ad id quod dici potest verbo corporali, quod si aliquis prædicator esset in isto statu, & vellet loqui de

recipit Deum intra se. 223

Deo, diceret populo. Ite quia nihil vobis scio loqui de Deo, quantumcumq; esset sufficiens.

Et ideo intelligo, & dico, quod Qui perfectius Deum intelligunt minus de eo loqui possunt. omnia quæ dicta sunt per scripturam, vel per omnes homines à principio mundi, non videtur mihi, quod dixerint aliquid de medulla illius bonitatis diuinæ, nec vnum medium granum milli in comparatione totius mundi.

Quando autem anima Anima affecuratur de Deo. affecuratur à Deo, & reficitur per eius præsentiam, similiter & corpus recipit saturitatem, & nobilitatem, & reficitur cum anima, quamuis multum minus. Loquitur enim ratio, & anima corpori & sensualitati cum sic reficitur

dicens: Vidi modo qualia bona Dulcis animæ ac corporis cōsuetus super dulcedinem Dei. sunt ista quæ experiris à Deo per me, in infinitum autem sunt maiora, quæ promittuntur, & fideliter exsoluentur, si mihi consentias: & nunc cognosce qualia bona, & quanta perdidimus tu & ego non consen-

K iiij

224 *Qual. an. spiri. reci. Deū intra se.*
tiendo, sed contradicendo mihi.
Vnde de cætero omnino oportet te, in illis quæ Dei sunt omnino obedire. Et statim corpus subijcitur animæ, & sensualitas rationi, sentiens participationem delectationis animæ, & respondet animæ dicens.: mea delectamenta quandoque erant corporalia, & vilia, quia corpus sum, sed tu quæ eras tantæ nobilitatis, & delectationis diuinæ capax, non debebas mihi consentire, nec facere me & te perdere tanta bona: & lamentatur corpus contra animam, & sensualitas cōtra rationem longa lamentatione, & dulcissima, sentiens dulcedinem, & delectationem animæ maiorem quàm potuerit suspicari, & sit sibi obediens.